

Телефонът извън точно в 21:00 ч. източно стандартно време. Или в 20:00 ч. централно стандартно време, откъдето всъщност бе осъществено повикването.

Някой веднага вдигна слушалката.

Мъжът, който бе позвънил, заяви:

–Още един смъртен случай. Кийт Бриджман. Множество травми в резултат на падане от прозореца на болничната му стая. „Юнайтед Медикъл“, Чикаго. Дванайсетият етаж. Бриджман се възстановявал от прекаран инфаркт. Новината не се е разчула, но и това ще стане скоро. Лекарите са минали на визитация два часа преди инцидента. Всичко изглеждало наред. Не е имал посетители, не е получавал обаждания, не е контактувал с външния свят. Според полицията вероятността да става въпрос за убийство или нещастен случай е петдесет на петдесет. Изглежда, че Бриджман сам е отключил прозореца – намерили са ключа в джоба му, но не е оставил писмо. Това е засега. Още информация в осем.

–Разбрано – каза мъжът на другия край на линията и затвори телефона.

Въпросната телефонна линия не съществуваше. Поне официално. Тя бе част от една от т.нар. мрежи фантоми на Пентагона. Броят им в сградата се измерваше със стотици. Може би с хиляди. Обажданията, които минаваха през тях, не се регистрираха. Нито входящите, нито изходящите. Разговорът, проведен току-що, не можеше да бъде проследен. И не можеше да бъде свързан със следващия разговор, проведен по същата мрежа. Въпреки това служителят от Пентагона отиде до външния кабинет. Старите навици умират трудно. Той избра друг апарат и набра номера, който помнеше наизуст. Който не бе записал никъде. И който не съществуваше. Поне официално.

Обаждането на служителя от Пентагона бе прието в кабинета на къща, разположена в Джорджтаун, на около седем километра от военното министерство. Телефона вдигна Чарлс Стаморан. Министърът на отбраната на Съединените американски щати.

Служителят предаде съобщението, което бе получил преди минута. Дума по дума. С напълно неутрален тон. Без да обобщава. Без да редактира. Стаморан настояваше съобщенията да му бъдат предавани именно по този начин.

–Разбрано – каза той, когато служителят замълча. – Изчакай една минута.

Стаморан остави слушалката върху протрития кожен плот на бюрото, отиде до прозореца и надзърна между затворените пердета. Погледът му се понесе към моравата и езерото отвъд стената, осеяна с безброй датчици и скрити камери. Той анализира информацията, която бе чул току-що. Като министър, получаваше безброй доклади, съдържащи огромна по обем

информация. Непрекъснато. Това беше част от работата му. Един от въпросните доклади включваше актуален списък на починали наскоро важни личности. Чужди политици. Военни. Както от съюзнически, така и от враждебни държави. Терористи. Най-различни хора, чиято смърт бе в състояние да наруши геополитическото статукво. С две думи, скучна работа. Но една от привилегиите на поста му позволяваше да добави няколко имена в списъка, наблюдаван от разузнавателните служби. Нищо официално. Просто хора, към които Стаморан проявяваше личен интерес. Един от хората в този списък се казваше Оуен Бък. Той бе починал от рак преди четири седмици. В това нямаше нищо подозрително. Смъртта му беше напълно естествена. Но после бе починал още един човек от списъка. Вариндер Сингх. Електрически удар във ваната. Малък касетофон паднал във водата. Кабелът бил включен в мрежата. А сега бе умрял Кийт Бриджман. Още едно име от списъка. Вероятността за насилствена или случайна смърт била петдесет на петдесет. Твърде много съвпадения, които Стаморан не би могъл да пропусне. В никакъв случай.

Той се върна до бюрото и вдигна слушалката.

– Ще ти дам три имена. Джефри Браун. Майкъл Раймър. Чарли Адам. Те вече са в моя списък. Искам да ги поставите под наблюдение. Денонощно. Веднага. Изпратете най-добрите си хора. Дори само някой да ги погледне накриво, искам да се озове зад решетките, преди те да успеят да мигнат. И никой не бива да има достъп до задържания, докато не изпратя човек да го разпита.

– Скрито наблюдение, сър? Или хората ни могат да се свържат с обектите? Да ги уведомят какво правят?

– Скрито. От дистанция. Това са бивши служители на Управлението. Разберат ли, че имаме основания да ги наблюдаваме, ще изчезнат по-бързо от политик, на когото се налага да изпълни предизборно обещание.

– Разбрано.

– Има още едно име. Четвърто. Невил Притчард. Той също е в списъка ми. Искам да го охранявате. Прехвърлете го на най-недостъпното място. На най-отдалеченото. Още тази вечер. Не губете и секунда.

Стаморан остави слушалката на поставката и се върна до прозореца. Трима от неговия списък бяха мъртви. Други трима бяха поставени под наблюдение. Един щеше да бъде отведен на охранявано място. Оставаше последното име. То не бе включено в списъка. Разбира се, той го знаеше. Притчард също го знаеше. Но никой друг дори не подозираше за него. И това трябваше да остане така. От това зависеше тайната, която Стаморан пазеше вече двайсет и три години.

Той се замисли за Притчард. Опита се да си представи лицето му. Не беше никак лесно след толкова много години. По-лесно му бе да си

представи реакцията му. Притчард нямаше да е доволен, че непознати го измъкват от леглото и отвеждат в някаква далечна охранявана къща. Никак нямаше да е доволен. Толкова по-зле за него. Когато си принуден да играеш на руска рулетка, нямаш право да се тревожиш за чувствата на други хора. Интересува те само едно. Да извадиш от револвера куршума, който може да те убие.

Сержант Хол се появи малко след осем и половина вечерта. Тя паркира колата – малък американски седан – точно пред дома си и прекоси алеята, която водеше до входната врата. Хол бе висока почти метър и седемдесет. Дрехите ѝ бяха цивилни: джинси, тениска и бели маратонки. Русата ѝ коса бе събрана на опашка, а движенията ѝ издаваха сила и увереност. Като на спортист. Тя не бързаше. Не се оглеждаше, за да провери дали някой я следи. Това устройваше Ричър. И показваше, че сержантът от военната база се бе вслушал в думите му. Ричър изчака няколко минути, докато Хол влезе и си поеме дъх, след което тръгна към входната врата.

Тя му отвори веднага. И се изненада, че на прага на дома ѝ стои едър мъж, облечен в камуфлажна бойна униформа, но не изглеждаше притеснена.

– С какво мога да ви помогна, капитане? – попита Хол.

Ричър ѝ показа служебната си карта, след което прибра портфейла в джоба си.

– Ще ми отделите ли малко време? Разследвам случая с липсващите оръжия.

Изражението ѝ остана безизразно.

– Няма никакви липсващи оръжия. Военната полиция претърси цялата база. Хората им го потвърдиха.

– Не липсват самите оръжия, а нещо друго.

Хол извърна очи, почеса се по едната скула, след което прибра непокорен кичур зад ухото си.

– Не разбирам...

– Става въпрос за документацията по случая. Изчезнали са две страници. Някой се е издънил. Трябва да оправим нещата, преди командването да разбере. Нуждая се от малко подробности. Казаха ми, че вие сте човекът, с когото трябва да говоря.

– Документация? – повтори Хол и примигна два пъти. – О! Да. Добре. Разбира се. Какво... чакайте... Не носите нито куфарче, нито папка, нито нищо.

– Не ми трябва. – Ричър почука с показалец слепоочието си. – Ще запомня всяка ваша дума. А после ще се свържа с базата и ще предам информацията на когото трябва. Колегата ще попълни формулярите. В противен случай почеркът няма да съвпадне.

Хол не отговори.

– Няма да ви отнема много време – каза Ричър. – Трябва да приключим колкото се може по-скоро и...

– Добре, добре. Какво ви интересува?

– Може ли да вляза? Имах тежък ден. Ще ви бъда благодарен, ако ми налеете чаша вода, докато говорим.

Хол се поколеба. Тя измери с поглед Ричър. Той бе с една глава по-висок от нея. И вероятно два пъти по-тежък. Освен това беше военен полицаи, а военните полицаи не обичаха отказите. Не ги приемаха никак добре. Затова Хол кимна след миг и даде знак на Ричър да я последва по коридора. По стените бяха окачени фотографии в рамки. По три от всяка страна. Снимки на животни, птици, пейзажи. Ричър последва Хол и се озова в дневната. Той остана прав, малко встрани от центъра на помещението, за да не удари главата си в лампата, която висеше от тавана, а и за да даде на Хол достатъчно време. Тя се появи след минута с две чаши вода, постави едната върху масичката до дивана, след което се настани на фотьойла отсреща.

– Е – каза тя, – какво по-точно ви интересува?

Ричър седна на дивана, отпи от водата и отвърна:

– Става въпрос за оръжията, върнати от Залива. Онези, класифицирани като армейски излишъци. Вие ли отговаряте за тестването им? Вие ли решихте кои да задържите и кои да бракувате?

– Моят екип. Не само аз. Но сред тях няма никакви липси. Вашите колеги от Военната полиция претърсиха склада и...

– Кой решава кои сандъци да бъдат проверени?

Хол замълча за миг, след което каза:

– Правим го на случаен принцип. Не следваме определен метод.

– Кой решава? – настоя Ричър.

– Предполагам, че аз. Ръководя се от документацията.

– Мисля, че имате метод. И той няма нищо общо с документацията, инвентаризацията и прочие. Правите всичко възможно инспекторите да проверяват само оръжия в отлично състояние. А също и по-стари. Които могат да стрелят в автоматичен режим.

– Защо да го правя?

– Откъде се сдобихте с превключвателите с гражданска спецификация?

– Гражданска спецификация? Сигурно сте се объркали. Нямаме нищо общо с оръжия за граждански!

– Превключвателите, които позволяват автоматична стрелба, са изключително ценни – отвърна Ричър. – Те могат да превърнат най-обикновена винтовка АР-15, която всеки глупак може да си купи, в напълно функционално армейско оръжие. Подменят ги с гражданска версия, продават армейските части и изпращат за унищожение уж изправни оръжия. Никой нищо няма да разбере. Или *не би трябвало* да разбере. Вие

обаче сте разбрали, че един сандък с манипулирани оръжия е изчезнал някъде в базата. Някой от администрацията се е издънил. Решили сте, че това може да се превърне в голям проблем. Трябвало е да прикриете следите си. Затова сте подали онзи фалшив сигнал. Заявили сте, че липсват автомати М16. Много добре сте знаели, че нищо не липсва, в резултат на което всички в „Рок Айланд“ ще получат индулгенция. Включително вие. Очаквали сте, че ако някой открие, че оръжията са манипулирани, ще насочи вниманието си към бойните части в Залива, които първи са ги използвали. И които не могат да бъдат проследени, тъй като системата е устроена по този начин.

Хол скочи на крака.

– Манипулирани оръжия? Нямам представа за...

– Седни! – Гласът на Ричър прогърмя достатъчно силно, за да я събори на земята.

Хол седна. Тя се размърда неловко на фотьойла, изгубила доскорошната си увереност.

– Затънала си до гуша – заяви Ричър. – Знаеш ли какво трябва да направиш?

Хол поклати глава. Едва забележимо нервно движение.

– Да спреш да копаеш дъното – отвърна Ричър. – Само ще затънеш още повече. Ще влошиш нещата. Време е да бъдеш честна. Да ми разкажеш всичко тук и сега, без да шикалкавиш. А аз ще помисля как да ти помогна. Възможно е да огранича щетите до известна степен. Но само ако престанеш да ми създаваш проблеми.

Хол закри лицето си с ръце и се сви. Сега изглеждаше още по-дребничка. Когато миг по-късно вдигна глава, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

– Добре – подсмъркна тя. – Нищо не признавам. Не бях аз. Но знам някои неща. Ще ви кажа всичко, командването ви ще остане доволно. Позволете ми само да отида до банята. Няма да се бавя. Трябва просто да си проветря главата... да си подредя мислите.

– Добре – съгласи се Ричър. – Но използвай тази на горния етаж.

Хол стана и завлачи крака към вратата.

Ричър чу леки бързи стъпки на горния етаж. А след това чу вратата на спалнята на Хол да се затръшва силно. Две секунди по-късно се затвори и вратата на банята, но доста по-тихо.

Сержант Хол знаеше, че Ричър ще чуе затварянето на вратите. Тя искаше той да го чуе. Трябваше да го чуе, защото така щеше да спечели доверието му. Молеше се обаче той да не чуе следващия звук, който щеше да прозвучи. Онова тихо, но неизбежно проскърцване, което съпътстваше отварянето на прозореца в банята.